

407.

Rozporządzenie Ministra Rolnictwa

z dnia 18 lutego 1928 r.

w porozumieniu z Ministrem Skarbu o włączeniu niedokrwistości zakaźnej koni do chorób, podlegających obowiązkowi zgłaszania, i o zwalczaniu tej choroby.

Na podstawie artykułów 29 punkt a) i 112 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 sierpnia 1927 r. o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych (Dz. U. R. P. Nr. 77, poz. 673) zarządza się co następuje:

§ 1. Do zaraźliwych chorób zwierzęcych, podlegających obowiązkowi zgłaszania w myśl art. 20 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 sierpnia 1927 r. o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych, włącza się dla obszaru województw pomorskiego i poznańskiego niedokrwistość zakaźną koni.

§ 2. Posiadacz, zauważywszy wśród koni objawy, wzbudzające podejrzenie o niedokrwistość zakaźną, równocześnie ze zgłoszeniem do najbliższego posterunku policji lub bezpośrednio do starosty winien:

- a) odosobnić w stajni (pomieszczeniu) konie chore i podejrzane o chorobę od koni pozostałych,
- b) dopilnować, aby do zagrody nie wprowadzano koni obcych,
- c) dopilnować, aby nie wyprowadzano z zagrody koni, nie wypędzano ich na pastwiska lub do wspólnych miejsc pojenia, pławienia i t. p., jak również, aby nie wywożono (wynoszono) z zagrody narzędzi, sprzętów i przedmiotów, zanieczyszczonych krwią, wydzielinami lub wydalinami koni chorych i podejrzanych, tudzież nawozu, gnojówki i ściółki z pod koni,
- d) nie dokonywać operacji krwawych na koniach chorych i podejrzanych o chorobę bez udziału lekarza weterynaryjnego.

§ 3. Starosta, otrzymawszy zgłoszenie lub dowiedziawszy się w jakikolwiek inny sposób o podejrzeniu o niedokrwistość zakaźną, winien przeprowadzić niezwłocznie zbadanie stanu rzeczy na miejscu przez powiatowego lekarza weterynaryjnego celem ustalenia:

1) od jakiego czasu zauważono pierwsze objawy choroby,

2) czy i kiedy konie chore i podejrzane zostały wprowadzone do zagrody i skąd, względnie, czy choroba została przyniesiona do zagrody w inny sposób,

3) czy chore lub podejrzane konie z zagrody stykały się (na pastwiskach, w stajniach i t. p.) z końmi obcymi i z którymi, oraz czy w ostatnich trzech miesiącach przed wystąpieniem objawów podejrzanych konie z zagrody zostały wyprowadzone i dokąd,

4) czy do stajni (pomieszczenia), w której znajdują się konie chore i podejrzane, były wprowadzane konie obce, kiedy i które.

§ 4. Powiatowy lekarz weterynaryjny winien zbadać wszystkie konie, które według wyników dochodzeń należy uważać za podejrzane. Jeżeli takie konie znajdują się w innych powiatach, starosta nie-

zwłocznie zawiadomi właściwego starostę celem wydania odpowiednich zarządzeń.

§ 5. Jeżeli powiatowy lekarz weterynaryjny stwierdzi w zagrodzie dotychczas wolnej od niedokrwistości zakaźnej podejrzenie o tę chorobę, starosta winien zawiadomić niezwłocznie wojewodę, który wydeleguje wojewódzkiego lekarza weterynaryjnego celem dokładnego zbadania stanu rzeczy na miejscu. W razie potwierdzenia przez wojewódzkiego lekarza weterynaryjnego uzasadnionego podejrzenia o niedokrwistość zakaźną, wojewoda winien zawiadomić niezwłocznie Ministra Rolnictwa, który wyda zarządzenia w celu ostatecznego stwierdzenia rodzaju choroby.

Powiatowy lekarz weterynaryjny winien pobrać próby krwi od koni podejrzanych o niedokrwistość zakaźną i wysłać je w stanie płynnym do Wydziału Higieny Zwierząt Państwowego Instytutu Naukowego Gospodarstwa Wiejskiego w Bydgoszczy, według przepisów § 9 załącznika Nr. 3 do rozporządzenia Ministra Rolnictwa z dnia 9 stycznia 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 19, poz. 167).

§ 6. Każdy pierwszy wypadek niedokrwistości zakaźnej w zagrodzie starosta winien podać do wiadomości publicznej w sposób przyjęty w powiecie i zawiadomić o tem właściwe dowództwo korpusu, komendę miejscowego garnizonu i kierownika właściwego państwowego zakładu chowu koni.

§ 7. Przy wejściach do zapowietrzonych zagrody i przy wejściu do zapowietrzonych stajni (pomieszczenia) winny być umieszczone tablice z wyraźnym i trwałym napisem „Niedokrwistość zakaźna koni”.

§ 8. Konie chore i podejrzane o niedokrwistość zakaźną podlegają odosobnieniu i zamknięciu w stajni (pomieszczeniu), a konie podejrzane o zarażenie się — zamknięciu w zagrodzie.

Zamknięcie starosta może ograniczyć do pewnych stajen (pomieszczeń), w których znajdują się konie chore i podejrzane, o ile — według uznania powiatowego lekarza weterynaryjnego — nie jest to połączone z niebezpieczeństwem rozszerzenia się zarazy.

§ 9. Starosta może zezwolić na używanie koni podejrzanych o chorobę do robót polnych i na wypędzanie takich koni na pastwiska w obrębie własnego gospodarstwa posiadacza pod warunkiem, że konie nie będą się stykały z końmi niepodejrzanymi.

Starosta zezwoli na używanie koni podejrzanych o zarażenie się do robót poza obrębem własnego gospodarstwa pod warunkiem, że konie nie będą się stykały z innymi końmi, że nie będą wprowadzane do obcych stajen (pomieszczeń) i że obce sprzęty i t. p. do karmienia i pojenia nie będą dla nich używane.

§ 10. Wywożenie (wynoszenie) z zamkniętej zagrody narzędzi, sprzętów i przedmiotów zanieczyszczonych krwią, wydzielinami lub wydalinami koni chorych lub podejrzanych, tudzież nawozu, ściółki i gnojówki, dozwolone jest dopiero po dokładnym oczyszczeniu i odkażeniu według przepisów §§ 5, 9 i 17 załącznika Nr. 2 do rozporządzenia Ministra Rolnictwa z dnia 9 stycznia 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 19, poz. 167).

§ 11. Wprowadzanie (wpędzanie, przywożenie) koni do zamkniętej zagrody jest zakazane. Starosta może zezwolić na wyjątki.

§ 12. Minister Rolnictwa może zarządzić zabicie konia, u którego została stwierdzona niedokrwistość zakaźna, jak również konia podejrzanego o tę chorobę.

§ 13. Zwłoki koni padłych i zabitych z powodu niedokrwistości zakaźnej podlegają nieszkodliwemu usunięciu w sposób podany w załączniku Nr. 6 do rozporządzenia Ministra Rolnictwa z dnia 9 stycznia 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 19, poz. 167).

Skóry z koni dotkniętych niedokrwistością zakaźną i podejrzanych o tę chorobę wolno dopuszczać do obrotu dopiero po zupełnym wysuszeniu lub odkażeniu, o ile nie zostaną skierowane wprost do garbarni.

§ 14. Za konie zabite na zarządzenie władzy z powodu niedokrwistości zakaźnej należy się odszkodowanie od Państwa według art. 79 lit. a) lub, jeżeli były dotknięte niedokrwistością zakaźną, według art. 80 lit. b), za konie zaś padłe na obszarze województwa pomorskiego na niedokrwistość zakaźną, jeżeli przedtem uczyniono zadość obowiązki zgłoszenia, należy się zapomoga od Państwa w wysokości, określonej w art. 82 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22-go sierpnia 1927 r. o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych (Dz. U. R. P. Nr. 77, poz. 673) przy zastosowaniu postanowień artykułów 75 do 78 i 83 do 96 tegoż rozporządzenia oraz przepisów §§ 14 do 31 rozporządzenia Ministra Rolnictwa z dnia 9 stycznia 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 19, poz. 167).

§ 15. Konie podejrzane o zarażenie się, znajdujące się w zagrodzie, w której nie została stwierdzona niedokrwistość zakaźna ani podejrzenie o tę chorobę, podlegają obserwacji. Obserwacja winna być uchylona, jeżeli konie podejrzane o zarażenie się w przeciągu sześciu tygodni nie okazywały objawów podejrzanych i po upływie tego czasu zostały zbadane przez powiatowego lekarza weterynaryjnego i uznane za niepodejrzane o niedokrwistość zakaźną.

§ 16. Stajnie (pomieszczenia), w których stały konie chore i podejrzane o chorobę, ręce, odzież i obuwie osób zanieczyszczone krwią, wydzielinami lub wydalinami koni chorych i podejrzanych, jak również narzędzia, sprzęty i wszelkie przedmioty, zanieczyszczone krwią, wydzielinami lub wydalinami takich koni, podlegają oczyszczeniu i odkażeniu według zarządzenia powiatowego lekarza weterynaryjnego, stosownie do §§ 5, 9 i 17 załącznika Nr. 2 do rozporządzenia Ministra Rolnictwa z dnia 9 stycznia 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 19, poz. 167).

§ 17. Starosta winien niedokrwistość zakaźną uznać za wygasłą i wydane zarządzenia uchylić:

- a) jeżeli wszystkie konie zagrody padły, zostały zabite lub z zagrody usunięte, albo
- b) jeżeli po usunięciu koni chorych i podejrzanych o chorobę, pozostałe konie w ciągu trzech miesięcy nie okazywały objawów choroby, albo
- c) jeżeli wszystkie konie zagrody, z której nie usunięto koni chorych i podejrzanych o chorobę, w ciągu pięciu miesięcy nie okazywały żadnych objawów wzbudzających podejrzenie o niedokrwistość zakaźną i
- d) jeżeli pozatem zarządzone oczyszczenie i odkażenie zostało przeprowadzone i nale-

żyte ich wykonanie stwierdzone przez powiatowego lekarza weterynaryjnego.

§ 18. O wygaśnięciu niedokrwistości zakaźnej starosta winien zawiadomić wszystkie władze i urzędy, które zostały powiadomione o jej wybuchu i ogłosić o tem w ten sam sposób, w jaki stwierdzenie niedokrwistości zakaźnej zostało podane do wiadomości publicznej.

§ 19. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie na obszarze województw pomorskiego i poznańskiego równocześnie z rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 sierpnia 1927 r. o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych (Dz. U. R. P. Nr. 77, poz. 673 i Nr. 114, poz. 975).

Minister Rolnictwa: *K. Niezabytowski*

Minister Skarbu: *G. Czechowicz*

408.

Rozporządzenie Ministra Rolnictwa

z dnia 22 marca 1928 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Komunikacji o zaopatrywaniu zwierząt w świadectwa miejsca pochodzenia i o badaniu zwierząt na stacjach kolejowych i przystaniach wodnych.

Na podstawie postanowień zawartych w zdaniu pierwszym i pod lit. a) i b) art. 17 oraz na podstawie art. 112 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 sierpnia 1927 r. o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych (Dz. U. R. P. Nr. 77, poz. 673) zarządza się co następuje:

A. Obrót zwierzętami w kraju.

I. O zaopatrywaniu zwierząt w świadectwa miejsca pochodzenia.

§ 1. Konie, osły, muły, osłomuły, bydło rogate, świnię, owce, kozy i drób:

- a) będące w posiadaniu osób handlujących zwierzętami,
- b) dostarczane na stacje kolejowe i przystanie wodne do załadowania,
- c) spędzane na targowiska, targi, jarmarki, pokazy i przetargi publiczne, jak również konie przedstawiane komisjom remontowym —

winny być przez ich posiadaczy zaopatrzone w świadectwa miejsca pochodzenia.

Dowody tożsamości, wydawane dla koni przez organa wojskowe, zastępują świadectwa miejsca pochodzenia.

§ 2. Dla zwierząt jednokopytowych i bydła rogatego wymagane są jednostkowe świadectwa miejsca pochodzenia dla każdej sztuki osobno, dla innych zaś zwierząt wystarczają zbiorowe świadectwa miejsca pochodzenia, które należy wydawać jedynie dla zwierząt tego samego gatunku, należących do tego samego posiadacza.

§ 3. Świadectwo miejsca pochodzenia ma zawierać:

- a) imię, nazwisko i miejsce zamieszkania posiadacza,
- b) wymienienie zwierzęcia lub zwierząt: w świadectwach dla zwierząt jednokopytowych i bydła rogatego należy podać: gatunek, maść, płeć, wiek i szczególne znaki